

# Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 27.

Anden Session.

18de Møde.

Mandagen den 4de November.

(Fortsat).

**Finansministeren** (fortsat): Vi ere Alle enige om, at denne Sætning er rigtig, og hele Pensionsslovudkastet, som nu discutes, gaaer ud fra den Tanke at indrette det saaledes, at denne Sætning kan finde sin Fyldestgjørelse, og hvad specielt Retsbetjentene angaaer, som fortrinnsviis ere komne i Betragtning under denne Discussion, er det aabenbart, at Udkastet anerkjender det hidtilværende Systems Brøst, og søger at afhjælpe dem. Om nu det er tilstrækkeligt til denne Afhjælpning, der indeholdes i Udkastet, eller om man vil foretrække at vælge det ærede Udvalgs Forslag, at stikke dem en Indtægt af 1500 Rbd. istedetfor af 1000 Rbd. mod Afkortning af denne Trediedeel, er Noget, som maa være Gjenstand for Skøn, og som maa afhænge af ethvert enkelt Medlems Overbeviisning om hvad der er det Rette og hvad han vil stemme for. Der er af en æret Landstingsmand (Ulrik) anført adskillige statistiske Data, hvis Verdi jeg ikke feer mig istand til at bedømme, fordi de kun ere fremgaaede af en privat Meddelelse, og ikke have kunnet undergives den Kritik, som dog vist vilde være nødvendig, hvis man derpaa skulde basere et Lovgivningsresultat. Jeg vil derfor aldeles ikke sige, at de ere upaalidelige, men jeg vil kun tillade mig at antyde, at man maa være meget vaerksom med at støtte sig paa saadanne statistiske Data. Det forekommer mig heller ikke at de bevise noget videre, og navnlig forekommer det mig ikke, at de kunne bevise, at Udkastet, som det foreligger, fordi det formeentlig ikke skulde have gjort nok for Retsbetjentene, skulde qualificere sig til at opfattes som principstridigt og aldeles vilkaarligt. Jeg troer

for det Første ingenlunde, at det er principstridigt, naar man overhovedet ved Pensionens Fastsettelse gaaer ud fra, at tage Hensyn til Størrelsen og Værdien af Vedkommendes Embedsindtæger, at man da ogsaa tillægger en mindre Pension for Indtægter, som erkjendes for at være mindre værd paa Grund af at deres Størrelse er uvis. Deri ligger vist intet Principstridigt, med mindre man vil erkjende det hele Scalasystem, Systemet med Pensioner relativt bestemte efter Embedsindtægterne, for urigtigt. Hvad angaaer, at Udkastet skulde være aldeles vilkaarligt, da forekommer det mig, at denne Bebreidelse er aldeles ufortjent mod et Udkast, som gaaer ud paa at stille Retsbetjentene saaledes, at de i Forhold til Pensionen staae gunstigere end hidtil. Hvad der for mig er den væsentligste Anledning til at troe, at jeg bør udtale mig mod den Endring, som af Udvalget i denne Paragraph er foreslaaet, er, saaledes som jeg har haft den Gæret at anføre ved flere lignende Forslag, at den vil bidrage til at give Udkastet i det Hele et gunstigere Præg, og det har jeg troet af flere Grunde under hele denne Discussion at have maattet erklære mig imod. Ogsaa maa jeg bemærke, at det oprindelige Udkast, saaledes som det af Regjeringen blev forelagt, indeholdt ikke engang den i og for sig fordelagtige Bestemmelse for de mindre Embedslønninger, at en Lønning paa indtil 1000 Rbd. skulde være fri for at faae en Trediedeel afskørt af de uvisse Indtægters Beløb, ligesaa lidt som det Udkast, som i sin Tid blev forelagt Ständerforsamlingerne, indeholdt Noget derom. Af Ständerforsamlingerne yttrede kun den visborgste sig for et lignende Forslag, som det, der nu er gjort af Udvalget, at Indtægter, der ikke overstige 1500 Rbd., skulde være frie for en saadan Afkortning, hvorimod Distrik-